

Чому равлик носить хатку на спині?

У давні-давні часи царем усіх звірів був лев. Якось лев скликав своїх підданців, щоб оголосити їм царський указ. Усі звірі від найменшого до найбільшого зібралися на галявині перед лівовою печерою.

Вийшов до них цар-лев:

– Чи усі тут? – спитав.

– Усі, царю, лише равлика нема, – заподадливо доповіла лисичка.

– Цар не чекатиме якогось равлика! – гарикнув лев, але цієї ж миті на галявину вповз захеканий равлик.

– Тизапізнівся! – лютовішкірив зуби лев.

– Вибач мені, царю, я не навмисне, – заходився виправдовуватися равлик. – Я вийшов з дому завчасно. Але на середині дороги зірвався вітер, почався дощ, тож я повернувся додому, взяв на плечі свою хатину, щоб було де обсушитися, і поніс з собою. От поки ходив туди-сюди, згаяв час і запізнівся.

Лев уважно вислухав равлика, трохи подумав і виголосив своє рішення:

– Якщо ти такий пещений, що боїшся вітру і дощу, відтепер завжди носитимеш свою хатку на спині, куди б ти не йшов.

І відтоді равлик живе у хатці, яку завжди носить з собою.

намалювала Натали Флаж

Написала Лана Ра

Чому сонечко має на спині чорні крапочки?

Колись жучок сонечко не мав чорних крапочок на своїй червоній спинці. Так, його крильця були просто червоного кольору. Але всі комахи у лісі сміялися з Сонечка:

– Що це за ім'я таке – Сонечко? У всіх жуків імена як імена: Короїд – кірку їсть, Довгоносик – має довгий носик, Листоїд – листя любить. А в тебе що? Що твоє ім'я означає?

Бідолаху проганяли, не хотіли товаришувати. Жучок Сонечко був страшенно самотнім.

І от одного разу у повному розпачі він промовив крізь сльози до своїх кривдників:

– Я Сонечко – бо я комаха великого Сонця. Сонце мене любить!

Розсміялися жуки, ворущачи величезними вусами:

– Оце так вигadaв, оце так балачки! Таких дурниць ми ще ніколи не чули!

– Не вірите, я доведу вам. Я полечу до Сонця!

– А воно тебе спалить, і не стане дурника Сонечка у нас у лісі! Сонечко вилепає лапками слізки і полетів. Ще довго у повітрі чулося ненависне гикання лісових жуків.

Намалював Максим Долинний

„Нехай спалить мене Сонце, аби не чути цих насмішок”, – думав Сонечко.

Вище й вище летів жучок, але сонячні промені були ласкавими. Долетівши до самого Сонця, побачив великі добрі очі, які лагідно дивилися на нього. Сонце посміхнулося:

– Вітаю тебе, мій маленький друже! Мабуть, стомився?

– Ні, не стомився, я...

– Знаю всі твої біди, я бачило всі твої слізки. І хочу тобі сказати, що дуже люблю тебе. Нездаремно ж ім'я тобі Сонечко, чи не так?

– Так, – задоволено відповів жучок.

– На згадку про мою любов подарую тобі свій поцілунок.

Сонце поцілувало червоні крильця. Від цього цілунку лишилися охайні чорні крапочки.

– Тепер всі побачать, що ти справді мій маленький жучок.

Сповнений радощів Сонечко примчав до свого рідного лісу.

– Дивіться, його не спалило Сонце, – галасували комахи.

– Ще й на крильцях цілунок самого Сонця.

Відтоді образи припинилися. І коли хтось запитував: „Що це за ім'я таке – Сонечко?” Йому відповідали: „Його назвало так Сонце”.

Материнська любов

Якось лисиця, втікаючи від мисливців, забігла дуже далеко від своєї домівки. Надворі була вже темна ніч, коли вона повернулася до нори. „Бідолашний мій синочок, – думала лисиця, – певно, зголоднів, мене дожидаючись”. Але лисеняти в норі не було.

Злякалася лисиця, вибігла надвір, гукала його, та син не озивався. Пішла вона лісом шукати свою дитину. У кожного звіра запитувала: „Чи не зустрічав ти, бува, мого синочка, лисеняти?”

Вовк похитав головою: „Ні, сестрице, не зустрічав”.

Кабан відповів: „Ні, кумонько, не бачив я твого синочка”.

Запитувала лисиця і лося, і ведмедя, і борсука, і багатьох інших звірів, та ніхто не міг її потішити доброю звісткою.

Вже й ранок настав, а лисеняти нема й нема. Аж ось до лисиці озвався старий крук: „За ким так побиваєшся, сусідко?”

Кинулася до нього лисиця: „Може, ти бачив мого синочка?”. „Може, й бачив.

А як виглядає твій синочок?”

„Хутро має руденьке, м'якеньке, носик чорненький, як оксамит, оченята так і світяться, хвостик пухнастий...”.

„Ні, твого лисеняти я не бачив, – каркнув крук, – а чужого щойно бачив: таке худюще, очиці маленькі, вуха звисають, ніс брудний, хвіст по землі волочиться...”.

„Ой лишенько! – скрикнула лисиця. – Та це ж мій синочок!”. „Он як? – здивувався крук. – А ти ж казала, що твій синочок – красень!”. „Так і є! – плачучи від радості, відповіла лисиця. – Хіба ти не знаєш, що для кожної матері її дитина найгарніша в світі?!”.

Намалювала Наталія Філяк

Розкажи
Тобі
Ангелю

Білочка-мандрівниця

Маленька білочка народилася наприкінці літа. Скоро мати навчила її лазити й стрибати.

— Допоможи нам робити запаси на зиму, тільки не ходи далі дуба, — сказала білчиха.

Ліс стояв різнокольоровий, барвистий. Жовте, червоне, руде листя завітчувало дерева. “Хіба цікаво стрибати навколо дуба?” — подумала білочка і пострибала собі галявинками та пеньочками.

— Ой, яке грибне місце! — вигукнула вона, побачивши гриби на галявині.

— Ш-ш-ш, — раптом почула вона сичання. Бачить: повзе до неї гадюка. Білочка прожогом кинулася додому, але переплутала верхівки дерев ... і заблукала. Внизу шмигнув сполоханий зайчик, прищуливши вуха.

— Зайчику! — гукнула вона. — Чи ти знаєш, як пройти до старого дуба?

— Ні, не знаю.

Маленька
Мур'яна
Філик

— Я радив би тобі подбати про зимівлю, — зауважив хазяйновитий їжак. — Може, ти не знайдеш своїх, от і бідуватимеш, коли прийдуть морози.

Білочка знайшла дупло, принесла туди горішків, шишок, сухих ягід. А дні минали, і раптом згори почало падати щось біле, пухке й холодне.

— Сніг! Сніг! — зацвірінчали снігурі.

Раптом білочка побачила під деревом білу вухасту мордочку зайчика. — Добридень, білочко! А я таки знайшов той старий дуб. Там твої батьки сумують за тобою.

— Я не пізнала тебе зразу, — сказала білочка, — ти був сірий, а тепер білий.

— То я навмисне став білим, — хитро посміхнувшись, відповів зайчик, — щоб бути непомітним на снігу. Ну, біжімо швидше!

А коло старого дуба білочку вже чекали і тато, і мама, і брати, і сестри, і всі білчині родичі.

за Оксаною Іваненко

Яблучна нянька

Навесні на яблуні народилася зелена гусениця-хробачок. Яблунька цвіла рожевим цвітом, і хробачок дуже тішився, що у нього така гарна домівка. Але незабаром він зголоднів, а підживитися нема чим – до яблук ще далеко. Мусив зелене листя хруммати. Листя було зовсім несмачне. І ніякого різноманіття – на сніданок листя, на обід листя, на вечерю листя.

Якось голодний і сердитий хробачок повз по гілці і раптом побачив зелене яблучко.

– Нарешті! – вигукнув хробачок.

Кинувся до яблучка і відкусив шматочок.

– О-о-о! – розчаровано простогнав хробачок. – Яке ж воно кисле!

– Не сумуй! – сказало йому яблучко. – Я скоро достигну!

– А що тобі треба для того, щоб ти швидше достигло? – запитав хробачок.

– Сонячне тепло, звісно, – заміряно прошепотіло яблучко.

І хробачок став яблучною нянькою: щодня відсовував листя, щоб яблучко грілося на сонці, збирав у листочок росу і вмивав його. А воно росло, наливалося соком. І одного дня хробачок вирішив знову його скуштувати.

Аж тут яблучко зірвалося з гілки і разом з хробачком упало у траву. Приголомшений хробачок довго сидів у траві, не розуміючи, що сталося. Сидів-сидів, та й заснув. Яблучко гукало свою няньку, але хробачок, обмотавшись тоненькою ниточкою, наче ковдрою, міцно спав у своєму коконі. А яблучко підбрала дівчинка і поклала до кошика.

Незабаром з кокона, де спав зелений хробачок, вилетів білий метелик. Він довго літав над яблунею, шукаючи своє яблучко. Але так і не знайшов ні свого, ні інших яблук. І досі жоден яблучний хробачок не знає, хто восени забирає усі яблука.

А ти знаєш?

Написала Олена Заміцька

Ілюструвала Мар'яна Фляк

Журнал
«Ангелятко»
Львів

Чарівні дарунки

Юстина Телішевська

Жили собі два братики – Сашко і Мишко. Сашко завжди допомагав мамі з татом, а Мишко був ледачим та вередливим. Усе йому було не так: то у Сашка іграшка краща, то він каші не їстиме, то в дитсадок не піде.

Цілий рік святий Миколай спостерігав за хлопцями. Тому Сашкові він приготував велику торбу іграшок та солодоців, а Мишкові – нічого.

Вночі Миколай поклав свої подарунки Сашкові біля ліжка. Чортик Антипко, який це бачив, поклав на ковдру Мишка різки і розбудив його:

– Вставай, хлопче, Миколай приніс вам з братом подаруночки. Тобі – різки, а Сашку – цілу торбину смаколиків і конструктор.

– Отак завжди! – обурився Мишко. – Все дістається цьому мазунчику!

– Але ж ти розумний хлопчик! Поки Сашко спить, поміняй Миколаєві дарунки місцями: собі забери торбу, а йому поклади різки.

Мишко так і зробив. Сашко не зрозумів, чим він так розсердив святого Миколая.

А Мишко так реготав, що аж подавився солодощами, яких напхав повен рот.

Сашко вдягнувся, узяв свої різки і вийшов надвір.

– От бачиш, за те, що ти добре поводився, Миколай подарував тобі різки, – підскочив до нього Антипко, – а Мишку – он скільки всього! Отже, капосним бути вигідніше.

– Я не хочу бути таким, як Мишко, – відмахнувся Сашко. – Я не знаю, чому Миколай так зробив, але довіряю йому.

– От дурненький, – розчаровано пирхнув Антипко, роззирнувся довкола і побачив дівчинку на ковзанці. Він тут же поставив їй підніжку – дівчинка перечепилася і впала на лід.

– Ану геть звідси! – крикнув Сашко і вперішив Антипка різкою по спині. Антипко заверещав і утік, а Сашко допоміг дівчинці підвестися.

– Знаєш, мені Миколай стільки цукерок подарував, що я боюся луснути, – усміхнулась Сашкові дівчинка. – Ходімо, я тебе пригощу.

А Мишко, який не хотів ні з ким ділитися, так об'ївся солодощами, що в нього довго болів живіт. Бо Миколаєві подарунки чарівні: добрим вони виходять на добре, а злим – на зле.

Добрий їжачок

або казка для вовченят

Теплого літнього дня гуляв їжак лісом. Аж тут з-за дерев вибіг Вовк. Кинувся до їжака, а той клубочком згорнувся, голки настовбурчив – і Вовк з розгону собі носа вколов. Та як загарчить:

– Ти що у порядних звірів під ногами плутаєшся? Геть з дороги!

І побіг далі. А їжак розгорнувся, дивиться – чорна хмара небо закрила. Щойно він під кущем сховався – як заgrimів грім і полив дощ. Чує їжак – наче хтось плаче. Роззирнувся довкола і побачив неподалік нору. Зазирнув всередину, а там маленькі вовченята скавулять від страху. Шкода їжаку вовченят, а в нору лізти страшно – раптом Вовк прийде? Зітхнув їжак і таки поліз – треба ж малят заспокоїти!

– Не бійтесь, дітки, буря скоро вщухне, і тато ваш повернеться. Він побіг на річку риби наловити вам на обід, – вигадав їжак. – Якщо не будете плакати, я вам казку розповім.

– Ми вже не плачемо, – загукали вовченята, – розповідай!

Почав їжак їм казку про хатку-рукавичку розповідати. Вовченята слухали-слухали, та й послули. Тоді він потихеньку з нори виліз і – просто перед собою побачив Вовка. Притиснув його Вовк лапою до землі:

– Ти що робив у моїй хаті, га?

– К-казку розповідав, – прошепотів їжак.

– Найкраща казка – це коли вечеря сама до столу приходить, – зареготав Вовк і широко роззявив свою пащеку. Їжак заплющив очі, і тут...

– Татусь прийшов, – запищали вовченята, вилазячи з нори. – Тату, ми грому злякалися, а дядько їжак нам казку розповів, і ми заснули.

Вовк відпустив їжака і сказав:

– Ти пробач мені, погарячкував я! Я ж не знав, що ти моїх дітей прихистив! Спасибі тобі велике.

– Дякуємо, дядьку їжаче! – запищали вовченята.

– Ростіть великі! – усміхнувся їжак і подріботів додому.

Як вовк собі кожуха шив

Настав листопад. Холодний вітер зривав листя з дерев, раз у раз падав дощ, а сонечко ховалося за темними хмарами.

Блукав якимсь вовк лісом, шукаючи, де йому від негоди сховатися. Бачить: дятел довбає дерево, аж тріски на всі боки летять. Він йому й каже:

– Нерозумний ти птах, дятле. Ціле літо дерева лікував, довбав-довбав, працював-працював, а на зиму й хатки собі не збудував.

А дятел вовку відповідає:

– А ти, вовче, найбільший розбійник у лісі, всі тебе бояться, а кожуха на зиму не маєш!

„Справді, – подумав собі вовк, – треба кожуха на зиму справити!” Питає у дятла:

– Порадь мені, дятле, з чого кожуха пошити?

– Та певно, що з овечої вовни, – сказав дятел і полетів у своїх справах.

Пішов вовк до річки, де вівці паслися. Побачили його вівці, злякалися. Виступив наперед старий баран, наставив роги й питається вовка:

– А чого тобі тут треба, вовче?

– Мені вівцю треба, – відповідає вовк, – кожуха собі хочу пошити, бачиш – зима йде.

– Гаразд, дамо тобі вівцю з нашої отари, – каже баран, – тільки ти спочатку ниток добудь, щоб кожуха пошити.

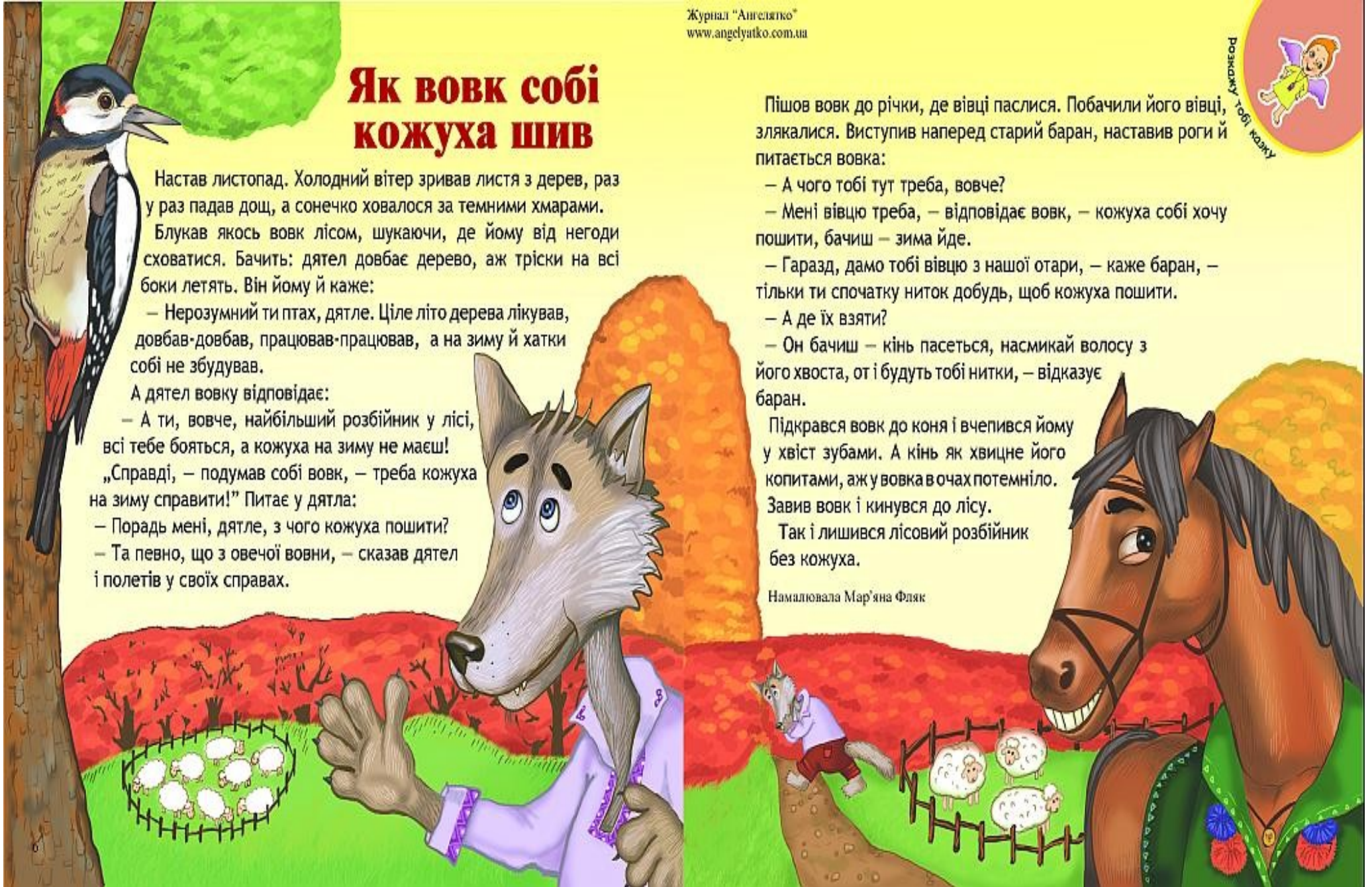
– А де їх взяти?

– Он бачиш – кінь пасеться, насмикай волосу з його хвоста, от і будуть тобі нитки, – відказує баран.

Підкрався вовк до коня і вчепився йому у хвіст зубами. А кінь як хвицне його копитами, аж у вовка в очах потемніло. Завив вовк і кинувся до лісу.

Так і лишився лісовий розбійник без кожуха.

Намалювала Мар'яна Фляк

Пихата летюча мишка

Розкажу тобі казку

Настала осінь. Холодно стало в лісі. Маленька летюча мишка літала між дерев і гірко плакала. Почув це король птахів – орел.

- Чому ти плачеш? – запитав він.
 - Я плачу, бо мені холодно.
 - Але ж інші птахи та звірі теж мерзнуть, проте не скаржаться, – заперечив орел.
 - Їм краще, ніж мені, бо звірі мають густе хутро, а птахи пір'я, а я нічого не маю, – схлипнула летюча мишка.
- Орел замислився, а потім звелів своїм слугам – сорокам зібрати зі всіх пташок по одній пір'їнці. Коли мишка причепила всі пір'їнки, то перетворилася на птаха казкової краси. Летюча мишка дуже запишалася. Вона перестала розмовляти з лісовими мешканцями і цілими днями, сидячи на гілці, милувалася своїм відображенням у річці.

- Образились птахи і поскаржились своєму королю – орлу.
- Летюча мишка, – сказали вони, – тепер вважає себе першою лісовою красунею. Вона ні з ким не розмовляє і всіх називає потворами.
- Орел наказав сорокам привести до себе летючу мишку.
- Чи правда, що ти тепер всіх зневажаєш? – запитав він.
 - Певно що так, – згорда відповіла летюча мишка. – Адже вони всі такі негарні порівняно зі мною! Подивись сам! – Вона розправила крила і покрутилася перед орлом на всі боки.
 - Гарна, що й казати, – визнав орел. – А тепер подивимось на твою вроду без чужого пір'я.
- По цих словах птахи кинулись до летючої мишки і позабирали свої пір'їни. Побачивши своє відображення у річці, летюча мишка аж очі заплющила: на неї дивилося непоказне коричневе звірятко. Їй стало так соромно, що відтоді вона літає лише вночі, щоб нікому не потрапляти на очі.

Равликова казочка

Жила-була дівчинка-равлик. Особлива. Чому особлива? Бо не мала своєї хатки. Усі називали її Равля-Без-Хатки. Якось вона загубила свою хатинку у півтора завиточка. Шукала-шукала, але так і не знайшла. А оскільки усі равлики народжуються разом зі своєю хаткою, то нову знайти дуже важко. Равля-Без-Хатки була дуже лінивою, тому пошуки нової хатки відклала на потім.

Спочатку їй навіть подобалося життя без хатки. Не треба думати про ремонт, утеплення вікон на зиму і подібні нудні речі. Равля-Без-Хатки безтурботно мандрувала лісом. Та одного дня, зачепившись за кущик, зламала ріжок. Ще й дощик почав накрапати. Равля-Без-Хатки сумно подивилася на небо і стала міркувати, у кого з друзів переночувати. У мурашок родина велика, у жуків вже була, незручно. У Мишки-Полівки ночувала, ледь не з'їли, а у Водомірки на ставку тісно. Може, в родичів?

А родичів Равля-непосида давно не бачила, листів їм не писала. І стало їй соромно та сумно. І тут згадала Равля колишню сусідку - Равлю-З-Гарною-Мушлею. Колись вони дружили.

Повільно, як усі равлики, та ще й з поламаним ріжком, рушила вона до сусідки.

Намалював Максим Долинний

Нарисувала Максим Долинний

Дощик лив, як з відра. Зовсім застуджена, Равля-Без-Хатки доповзла, нарешті, до виноградної лози, де жила сусідка.

— Відчини, це я, Равля-Без-Хатки, пусти мене погрітися, — мовила стомлена мандрівниця.

Віконце в будиночку засвітилося.

— Заходь, заходь, — заметушилася товстенька Равля-З-Гарною-Мушлею. — Тільки тісно тут у мене. — І справді, уся хатка була заставлена горнятками, тарілочками, чайничками. Равля-Без-Хатки протиснулася у куточок, і господиня почастувала її смачним чаєм з малинових гілочок.

— А знаєш що? — сказала Равля-З-Гарною-Мушлею. — Я бачила тут неподалік покинуту мушлю, більшу, ніж моя. Але її треба полагодити. От, я переберусь жити туди, а ти живи у моїй.

Равлі-Без-Хатки не хотілося лагодити мушлю, їй хотілося бавитися. Але ... надворі падає дощ. Погано без хатки, сусідка має рацію!

Полагодили вони хатку, перенесли туди чайники з тарілочками. А тоді покликали гостей на подвійне новосілля — Равлі-Без-Хатки і Равлі-З-Гарною-Мушлею. Равля-Без-Хатки тепер зветься Равлею-З-Хаткою і славиться на весь ліс своєю гостинністю.

Написала Юля Смаль, Наталія Ляш

КАЗКА ПРО ВЕДМЕДИКА НЕПОСИДЬКА

У лісі стояла собі хатка, де жили ведмедиця зі своїм сином ведмедиком-Непосидьком. Якось уранці ведмедика розбудив сонячний зайчик, що весело стрибав по хаті. Ведмедик здивувався: „Звідки він тут узаявся?“ А зайчик тим часом у вікно утік. Почав Непосидько маму будити:

– Пусти мене погуляти з сонячним зайчиком!

Ведмедиця натягнула ковдру на самий ніс і пробурчала:

– Ще зима, весни ще кілька тижнів чекати. Спи!..

Але ведмедик не спалося. Він тихенько зліз з ліжечка, прочинив двері й визирнув надвір.

Бачить – справді ще зима, хатку снігом завалило, а сонячного зайчика вже нема. Сива хмара закрила небо, в лісі потемніло. Пішов ведмедик у ліс сонячного зайчика шукати. Бачить, синичка по гілках стрибає і теж наче щось заклопотано шукає.

– Ходи сюди! – гукає ведмежатко. – Давай побавимось! Мене звати Непосидько, а тебе?

– Я звуся Жовтаня. Я дуже голодна, зима кінчається, а в лісі вже зовсім їжі не залишилося. Скоріше б уже весна! – Сказала Жовтаня і полетіла геть.

Іде Непосидько далі. І раптом у нього над вухом хтось як крикне: “Кар-р-р!!”. Ведмедик з переляку відряпався на якесь деревце. Бачить: у нього перед носом гойдається гроно червоних ягід. І згадав ведмедик про голодну синичку. Почав її гукати:

– Агов, Жовтаню, де ти? Лети сюди, я знайшов тобі сніданок!

Прилетіла синичка:

– Та це ж горобина! Така смакота! – Подзьобала ягідок і каже:

– А тепер і побавитись можна!

І почали вони у піжмурки гратися. Ох, як весело їм було!

Розкажи тобі казку

Равлик і море

Жив собі на лісовій галявинці маленький равлик. Спав під квіточкою маку, їв смачну полуничку, гарно йому велося. Та мав равлик велику мрію – хотілося йому побачити море. Якось одна чайка розповіла йому про те, яке воно красиве. Скільки там перламутрових мушель, який там золотий пісок і грайливі хвильки... Та у лісі не було моря. Навіть озерця не було.

Вирішив равлик піти на пошуки моря. Переповз галявинку, захекався, бідака, виліз на пеньочок і дивиться, чи, бува, не блисне десь неподалік море. Побачив це метелик та як розреготеться:

– А що це ти визираєш, чи, бува, не море? – і аж заливається сміхом.

– Море... А ти знаєш, де воно? – засмучено запитав равлик.

– Хе, певно, що не тут. Яке в лісі море? Море далеко-далеко. Повертайся назад, поки злива тебе не застала, он хмари які чорні сунуть.

Равлик поглянув на небо та й похнюпився. Йому так хотілося побачити море! Почав падати дощ. Сховався равлик у свою хатку та й заснув. І приснився йому сон: ніби стоїть він на березі моря, шепочуть хвилі, літають чайки, так гарно довкола...

– Равлику, равлику, поглянь! – розбудив його метелик.

Равлик висунув рижки, розплющив очі і захоплено промовив:

– Море...

Довкола шуміла вода. Злива була дуже сильною, галявина перетворилась на озерце. З-за хмар визирнуло сонце і кинуло свої промінці на малесенькі хвильки. Равлик був дуже щасливий. Він сів на листочок і поплив вздовж берега. Справжнє море!

Відтоді щоразу, коли падає сильний дощ, равлик приходив на це місце і милується краєвидом.

Мрії завжди здійснюються, навіть якщо не зовсім так, як ми собі їх уявляємо!

написала та намалювала Мар'їна Флінк

Написала Наталя Зубрицька

Історія про Зайчика-забудька

Одного вечора Вітуся забула помолитися перед сном до Ангелика-хоронителя, але мама їй нагадала, і дівчинка помолилася. А потім пірнула під ковдру і попросила маму розповісти історію про зайчика.

— Жив собі на світі Зайчик-Забудько, — почала мама. — Його так називали, бо він завжди щось забував: то лапки помити, то ліжко застелити, то "дякую" сказати...

— То помолитися до Ангелика, — продовжила Вітуся.

— Так, коли мама йому забувала нагадувати, то Забудько забував помолитися...

— Виходить, мама в Забудька теж була Забудька, — засміялася Вітуся.

— Може, й так, а може, мама думала, що Забудько сам має про це пам'ятати.

От він довго не молився, і однієї ночі йому наснився Ангелик. Він сидів на гойдалці і плакав. Забудько спитав, чому Ангелик плаче. "Бо ти до мене давно не молився. А ти б хіба не плакав, якби мама про тебе геть забула і не розмовляла з тобою?"

Забудько задумався.

Так, це прикро, коли на тебе не звертають уваги, та ще й так довго. Що правда, з ним такого не траплялося ніколи.

— А він ходив до школи чи в садочок, той Забудько? — спитала Вітуся.

— В садочок, — відповіла мама і провадила далі: — І тоді Ангелик сказав: "Я — твій хоронитель, найліпший друг, я захищаю тебе від усякого зла своїми крилами і освітлюю свічкою твої дороги. Але якщо ти не розмовляєш зі мною, то мої крила слабнуть, а свічка ледь жевріє", — знову захлипав Ангелик. "І що тепер робити? — забідкався Забудько.

— Якщо я помолюся вранці, твої крила знову стануть сильними?"

"Не тільки вранці, а щодня. А щоб я зміцнів, ти маєш робити добрі вчинки", — навчав Зайчика Ангелик.

— Нехай допомагає мамі і татові, то ж добрий вчинок, правда? — вигукнула Вітуся.

— Так, — мовила мама. — Він може, наприклад, підмести у кухні чи помити тарілку за собою, або поділитися з другом цукеркою.

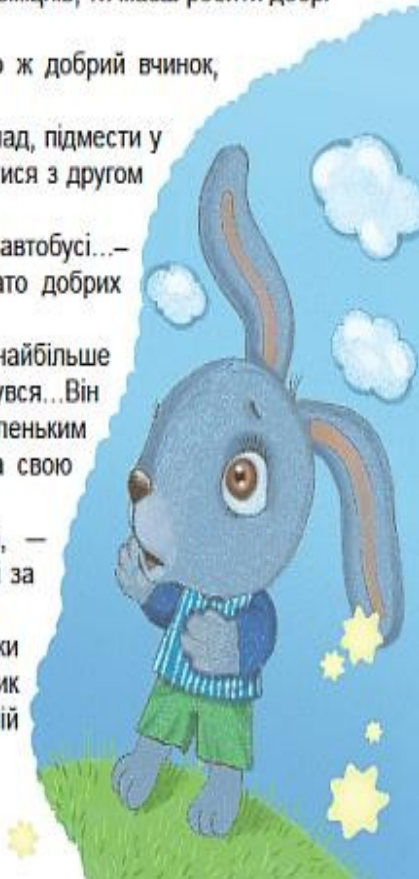
— І ще треба поступатися місцем старшим у автобусі... — додала Вітуся, дивуючись про себе, як багато добрих вчинків можна зробити.

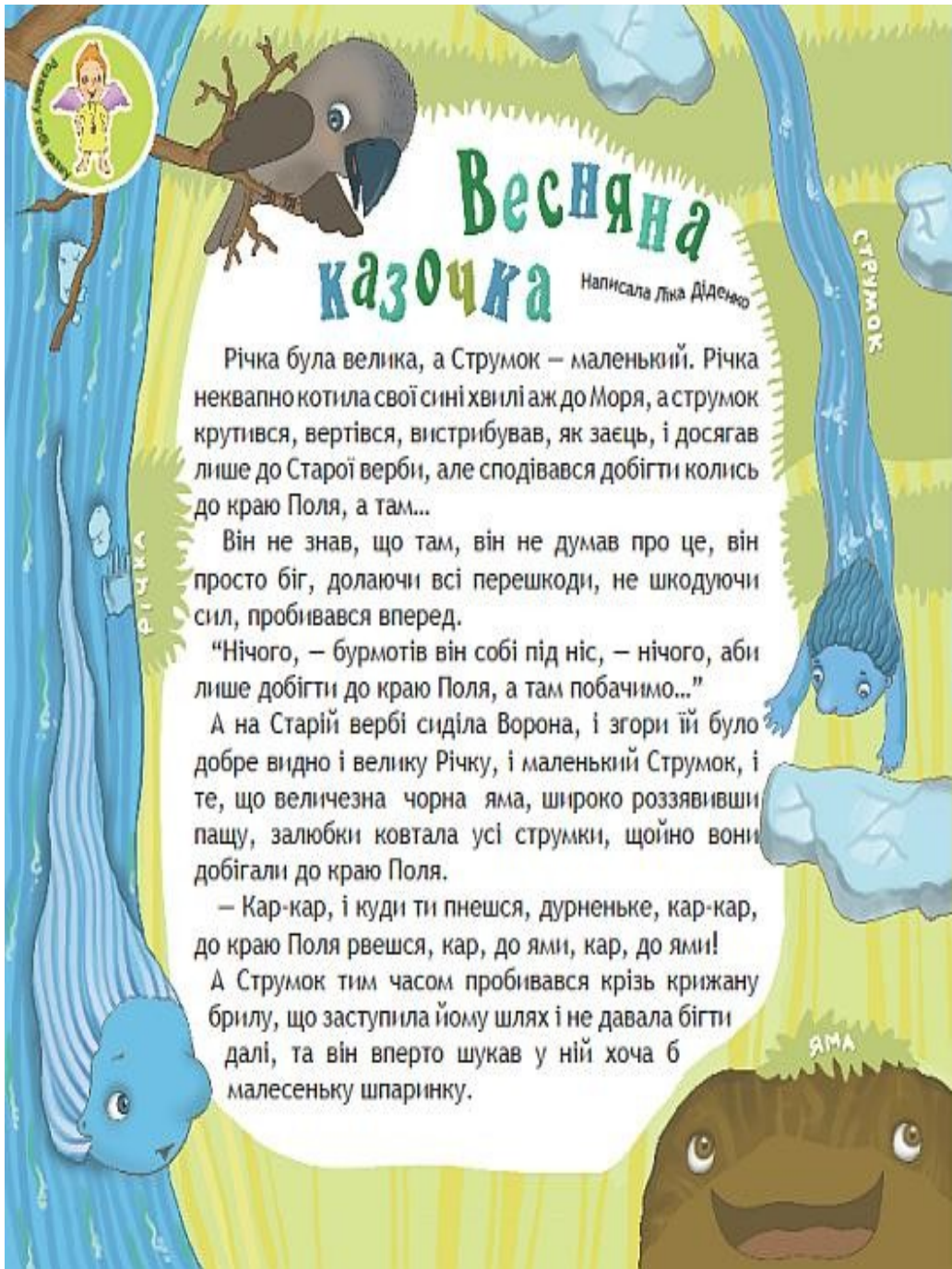
— Тож Забудько пообіцяв Ангелику робити якнайбільше гарних вчинків, і Ангелик нарешті посміхнувся... Він хоч і був охоронцем, але поки що дуже маленьким і потребував, щоб його втішили, — закінчила свою оповідь мама.

— А я завтра намалюю свого Ангелика, — згортаючись клубочком, промурмотіла Вітуся і за хвилину вже міцно спала.

І ніхто-ніхто не бачив, як над ліжком дівчинки розпростер свої білі крила малесенький ангелик і тихесенько загравав їй колискову на срібній флейті.

Намалювала Мар'яна Флік

Весняна казочка

Написала Ліна Діденко

Річка була велика, а Струмок – маленький. Річка неквапно котила свої сині хвилі аж до Моря, а струмок крутився, вертівся, вистрибував, як заєць, і досягав лише до Старої верби, але сподівався добігти колись до краю Поля, а там...

Він не знав, що там, він не думав про це, він просто біг, долаючи всі перешкоди, не шкодуючи сил, пробивався вперед.

“Нічого, – бурмотів він собі під ніс, – нічого, аби лише добігти до краю Поля, а там побачимо...”

А на Старій вербі сиділа Ворона, і згори їй було добре видно і велику Річку, і маленький Струмок, і те, що величезна чорна яма, широко роззявивши пащу, залюбки ковтала усі струмки, щойно вони добігали до краю Поля.

– Кар-кар, і куди ти пнешся, дурненьке, кар-кар, до краю Поля рвешся, кар, до ями, кар, до ями!

А Струмок тим часом пробивався крізь крижану брилу, що заступила йому шлях і не давала бігти далі, та він вперто шукав у ній хоча б малесеньку шпаринку.

– Кар-кар, – дерла горло Ворона, раз у раз довбаючи гострим дзьобом гілку, на якій сиділа, – озирнися, поглянь, скільки таких, як ти. І всі мчать, до краю Поля поспішають, до ями, кар, до ями! – І тут суха гілка під нею тріснула, і Ворона каменем упала вниз. Лише біля самої землі вона згадала, що може літати, і незграбно замахавши крилами, полетіла геть, без увагу хрипко каркаючи.

А Струмок послухав Ворону – озирнувся і побачив безліч маленьких струмків, що підстрибували, крутилися, вертілися і наввипередки бігли долиною до краю Поля.

– Гей, друзі! – гукнув Струмок. – Сюди, до мене! Разом веселіше, разом ми міцніші, разом ми ще швидше добіжимо до краю Поля!

І збіглися усі струмки в один могутній Весняний потік, і розколов він кригу, і в два стрибки добіг до краю Поля, і залив чорну яму,

розмив її, і звільнивши ув'язнені в ній струмки, увібрав їх у себе, і влився пря-місінько у Велику річку, що сягала аж до Моря!

ілюстрації Мар'яма Фляк

журнал "Ангелятко" №3, 2008

